

Hồi Thứ Chín Mười

SỰ LÒNG GIẢI TỎA KHÚC NỘI

Liên Tuyết Kiều bị Cổ Long Vương uy hiếp lâu ngày, tâm lý chưa thoát khỏi vòng sợ sệt, không tự chủ được, cất bước đi về phía y.

Thượng Quan Kỳ thấy Liên Tuyết Kiều líu ríu vâng lời trước con mắt lạnh lùng hung dữ của Cổ Long Vương thì chàng kinh hãi nghĩ thầm: “Xem tình hình này thì nàng khó lòng quyết thắng được ngoài chốn chiến trường. Đại ca ta trước nay tính việc không sai, e rằng lúc người sắp chết, tinh thần không được tỉnh táo mà xét lẫm người chằng?”.

Nghĩ vậy chàng lớn tiếng hỏi:

– Liên cô nương đã đương đảm trọng trách giữ địa vị cao quý trên hàng ngàn đệ tử Cùng Gia Bang, có lý đâu để cho người ta sai khiến được mình?

Chàng vừa nói vừa vung chưởng phóng ra. Luồng chưởng phong cực mạnh nghe kêu veo veo nhắm Cổ Long Vương đánh tới.

Cổ Long Vương vung chưởng bên trái ra để đối chọi với chưởng lực Thượng Quan Kỳ. Người y cũng băng theo chưởng thế, tiến thêm hai bước về phía Liên Tuyết Kiều.

Thượng Quan Kỳ thấy cánh tay tê nhức, kinh lực tựa hồ bị chưởng lực đối phương quá mạnh làm cho tiêu tan phải lùi lại bốn năm bước mới đứng vững.

Chưởng lực Cổ Long Vương đã hất được Thượng Quan Kỳ phải lùi lại nhưng cặp mắt y đang tóe lửa cũng biến thành ngơ ngác. Nhờ giây phút Cổ Long Vương mất tinh thần này, cặp mắt y không uy hiếp được Liên Tuyết Kiều, tinh thần nàng trở lại tỉnh táo, nàng liền thừa cơ nhảy lùi lại năm bước.

Cổ Long Vương tiến lại phóng chưởng bên hữu ra thì đã chậm mất rồi.

Viên Hiếu đang ngơ ngác thấy Thượng Quan Kỳ cùng Cổ Long Vương đang đấu chưởng, gã mới tỉnh ngộ, gầm lên một tiếng, tung người lên nhảy xổ vào Cổ Long Vương.

Cổ Long Vương định ninh Liên Tuyết Kiều tất bị đả thương dưới bàn tay mình, không ngờ bị Thượng Quan Kỳ phóng chưởng ra cứu nàng, trong lòng căm tức vô cùng. Y ngằm vận chân khí tung chưởng bên hữu ra, toan đánh Thượng Quan Kỳ thì Viên Hiếu lại từ trên không xông tới.

Trước tình thế cấp bách, Cổ Long Vương đành phải chống với thế công của Viên Hiếu, tay phải y đã vận toàn lực để đánh Thượng Quan Kỳ, quay sang đánh Viên Hiếu.

Viên Hiếu vung cả hai chưởng ra phản kích. Chưởng lực hai bên vừa chạm nhau làm chấn động Viên Hiếu. Gã gầm lên một tiếng rùng rợn, tung người nhảy lên trên không, lộn đi sáu bảy vòng và chỉ hạ xuống đã xa ra bốn năm trượng.

Thượng Quan Kỳ kinh hãi nghĩ thầm: “Công lực lão này thâm hậu ghê người, võ công biết đến đâu mà lường!”. Chàng nghiêng răng ngậm vận chân khí, lại vung chưởng đánh tới.

Cổn Long Vương phóng chưởng bên trái ra đón chưởng Thượng Quan Kỳ. Y quát lên một tiếng phóng người nhảy xổ lại Liên Tuyết Kiều.

Liên Tuyết Kiều khê lướt tấm thân liễu, nhào người đi một cái đã tránh xa được hơn một trượng.

Cổn Long Vương nhảy xổ vào quãng không, gã Viên Hiếu đã kêu dừng lại, mau lẹ dị thường gã đã xông tới đánh vào cạnh sườn. Quyền bên hữu chưởng bên tả nhằm đánh vào hai đại huyết đối phương.

Cổn Long Vương từ lúc thấy mình dùng đến bảy phần công lực mà Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu còn đỡ được đã không bị thương mà còn vung chưởng phản kích thì y không khỏi kinh hãi nghĩ thầm: “Nếu bữa nay mình không trừ được hai thằng lỏi này thì thật là mối lo về sau!”.

Nghĩ vậy y không chạy đến đánh Liên Tuyết Kiều nữa, trở tay gạt quyền, chưởng của Viên Hiếu, đồng thời phóng cước ra đá vào bụng dưới gã.

Viên Hiếu được trời phú cho võ dũng hơn người, lại tính tình hiền hậu, chất phác, không biết sợ trời đất là gì, chiến đấu một cách rất hiền ngang. Gã né người tránh cước Cổn Long Vương rồi ra chiêu xuyên tâm đánh vào bụng đối phương.

Cổn Long Vương cười lạt một tiếng. Tay phải y ra chiêu “pháp luân nhất chuyển”, một cánh tay đột nhiên biến hóa thành mười mấy thế, đánh xéo lại khiến cho đối phương phải hoa mắt không biết đâu là thực là hư. Người y cũng chuyển theo thế quyền để tránh quyền Viên Hiếu, đồng thời bóng quyền đánh ra vun vút phản kích lại.

Viên Hiếu thấy bóng người mười mấy cánh tay liên tiếp đánh tới thì trong lòng kinh hãi, gã giơ hai tay lên đập mạnh vào một vùng bóng cánh tay dày đặc của đối phương. Quyền phong đổ xuống âm âm như nước vỡ bờ.

Bỗng thấy Cổn Long Vương đằng hắng một tiếng rồi nhảy lùi lại phía sau năm thước.

Nguyên Viên Hiếu không bị thế quyền dây khít của Cổn Long Vương làm hoa mắt, thoi quyền gã đánh trúng vào huyết “Khúc Trì” ở khuỷu tay đối phương.

Cổn Long Vương thấy cánh tay trái đột nhiên tê buốt, khiến cho những chiêu sắp tiếp tục đánh ra không thi triển được nữa đành phải nhảy lùi lại.

Viên Hiếu gầm lên một tiếng nhảy xổ tới, vung hai quyền đánh theo thế liên hoàn vào Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương bị thương ở huyệt “Khúc Trì” tay trái, không còn rảnh được giây phút nào để khôi phục cho khí huyết lưu thông điều hòa, đành dùng một cánh tay phải cự địch. Chưởng đánh chỉ điểm phóng ra tới tấp để phong tỏa song quyền của Viên Hiếu.

Thượng Quan Kỳ đánh với Cổn Long Vương hai chưởng tuy người chàng chưa bị thương nhưng phủ tạng đã bị chấn động. Nếu không vận khí điều hòa hơi thở thì không thể tái chiến được nữa. Chàng xem chừng Viên Hiếu hãy còn đủ sức chống cự với Cổn Long Vương chưa đến nỗi bị thua ngay, liền nhân cơ hội này điều dưỡng tinh thần một chút. Chàng không ra tay đánh giúp, đứng lại ngưng thần, vận khí điều hòa hơi thở.

Thượng Quan Kỳ đảo mắt nhìn Liên Tuyết Kiều thấy nàng đứng ngậy người ra cách xa một trượng, theo dõi cuộc chiến đấu. Nét mặt nàng biến đổi luôn luôn, rõ ra trong lòng nàng rất đổi xôn xao!

Thật là một cuộc chiến đấu kịch liệt ít thấy trong võ lâm. Viên Hiếu ra nhiều đòn hay tuyệt, giữ được thế quân bình không hơn không kém với Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương bị thương một tay, thế quyền biến hóa kém phần linh lợi thành ra bao nhiêu tuyệt chiêu không thể thi triển được.

Y là người từng trải đại địch đã nhiều, tâm cơ hiểm độc, tuy gặp lúc căm giận mà y vẫn bình tĩnh nhận xét tình hình đối phương: Nếu cả Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều hợp lực lại đánh, tất mình sẽ bị thua, hiên giờ tuy tạm giữ được thế quân bình, song cánh tay trái chưa giải phóng được huyệt đạo nên không thể huy động cả hai tay đối địch. Nếu tình trạng này còn kéo dài thì chỉ trong chốc lát là một đời lừng lẫy tiếng anh hùng sẽ bị tuôn theo giòng nước, có khi còn bị tử thương dưới bàn tay ba người này.

Cổn Long Vương còn đang suy nghĩ thì Thượng Quan Kỳ đã điều dưỡng xong, chàng từ từ tiến lại trường đấu.

Cổn Long Vương là một gã hung tàn nổi tiếng, trên chốn giang hồ chẳng ai là người không biết. Nhưng y là con thần long giấu mình trong đám mây mù, lúc ẩn lúc hiện, lại càng khiến cho người ta phát sinh nhiều cảm giác thần bí về con người y, Trong võ lâm ai vừa nghe đến ba chữ “Cổn Long Vương” đã hồn lạc phách bay. Hoặc giả có người cùng y động thủ, nhưng trong tâm lý đã đem lòng khiếp sợ thì đương nhiên võ công giảm đi rất nhiều.

Cứ tình hình đó chẳng những các tay cao thủ thứ nhì thứ ba, mà cả đến tay anh hùng đại lược là Âu Dương Thống cũng có tâm lý sợ sệt này.

Chỉ có Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu là có cảm giác trái ngược. Gã Viên Hiếu ngờ ngờ ngẩn ngẩn không biết sợ trời sợ đất là gì. Còn Thượng Quan Kỳ thì mang một mối cừu hận rất sâu cay với Cổn Long Vương. Ngày trước trên núi bạch mã chàng đã bị người áo xanh (tức Cổn Long Vương) hất xuống vực thẳm. Nếu không nhờ ở số mạng rớt xuống đầm nước thì dĩ nhiên chàng bị tan xác rồi. Hơn

nữa chàng lại chịu lời di ngôn của chưởng môn phái Võ Đương, người truyền thụ “Thái Cực Tuệ kiếm” cho chàng, và yêu cầu chàng duy trì sự an toàn cho môn phái Võ Đương. Việc này khác nào khối nặng nghìn cân đè lên vai Thượng Quan Kỳ. Chàng nghĩ đến trách nhiệm trọng đại lúc nào thì không yên lòng lúc ấy.

Nhân thế mà lúc động thủ với Cổn Long Vương, chẳng những chàng không sợ hãi chút nào mà lại còn cố tình liều một trận sống chết với y. Cái cảm giác trái ngược với tâm lý mọi người trong võ lâm là ở chỗ đó. Tâm lý này rất quan hệ đối với võ công mà tăng thêm hay giảm đi rất nhiều.

Cổn Long Vương vừa chống đỡ với thế quyền mãnh liệt của Viên Hiếu vừa đưa mắt nhìn ra thấy Thượng Quan Kỳ vẻ mặt hiên ngang lộ đầy sát khí, ngạo nghễ bước tới, tựa hồ không coi mình vào đâu.

Mấy chục năm nay Cổn Long Vương chưa từng thấy một ai dám ngênh ngang chiến đấu với mình. Giờ y thấy Thượng Quan Kỳ chẳng những tỏ ý không thận trọng lại coi mình bằng con mắt khinh thường thì y nghĩ thầm: “Thằng lỏi này gan dạ ghê thật! Theo tâm lý thì mình thua gã mấy phần, nếu mình không sớm tìm cách trừ gã đi thì e rằng có ngày chết về tay gã”.

Nghĩ vậy, Cổn Long Vương xoay mình nhảy về Thượng Quan Kỳ phóng chưởng vào trước ngực chàng.

Cổn Long Vương trước nay vùng vẫy giang hồ muốn để ai sống thì được, muốn giết ai chỉ một chiêu là xong. Ngoài Đường Toàn ra trên đời y không còn sợ ai nữa. Bản tính ngang ngược đã in sâu vào đầu óc y, nên bây giờ tuy bị luôn mấy lần tủa nhục nhục khí, nhưng chỉ trong giây lát là y chuyển sang ý nghĩ phải giết cho được cả ba: Liên Tuyết Kiều, Viên Hiếu và Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ sau khi điều dưỡng được một lúc đã khôi phục lại công lực được đến quá nửa. Chàng vung chưởng ra để đón chưởng của Cổn Long Vương.

Cổn Long Vương đánh lâu sức mệt lại thêm cánh tay bị thương, công lực bị giảm rất nhiều. Chưởng của y đánh ra dĩ nhiên làm chấn động, Thượng Quan Kỳ phải lùi lại mấy bước, nhưng người y cũng run lên cơ hồ không đứng vững. Thượng Quan Kỳ định thần lại một chút rồi lại vung chưởng ra đánh nữa.

Mấy chục năm trời, ý chí Cổn Long Vương lại nuôi thành bản tính ngang ngược, đột nhiên bị tiêu tan. Trước tình cảnh này y không thể không tỉnh ngộ và phát giác ra rằng những người đứng trước mặt mình đều là những tay kinh địch. Nếu cả mấy người cùng hợp sức lại thì đánh mình bị thương thì chẳng khó khăn gì.

Cổn Long Vương biết mình hiện đang bị hãm vào một tình thế cực kỳ nguy hiểm. Nhưng y vốn là một tay đại gian hùng biết người biết mình, lập tức y nghĩ đến đường trốn thoát.

Thượng Quan Kỳ thi triển cả quyền lẫn chưởng tấn công tới tấp. Cổn Long Vương chưa nghĩ ra cách gì thoát thân.

Viên Hiếu mắt nhìn chăm chú vào Cỗ Long Vương, hai tay chuẩn bị để tùy thời động thủ.

Liên Tuyết Kiều cũng đã khôi phục lại vẻ trấn tĩnh, tấm lòng sợ sệt Cỗ Long Vương giảm đi rất nhiều.

Đây là lần thứ nhất Cỗ Long Vương thấy oai quyền của mình bị sút mẻ trầm trọng, trong lòng y nghĩ ngợi rất nhiều. Vì y đang phân tâm, bất giác ra tay chậm lại một chút. Thượng Quan Kỳ thừa cơ phóng quyền ra gạt hai tay Cỗ Long Vương rồi đánh vào vai đối phương.

Thoi quyền này chàng đánh ra rất nặng, khiến Cỗ Long Vương phải lùi lại ba bốn bước.

Thượng Quan Kỳ đột nhiên thu quyền về không đánh nữa, buông tiếng cười ngạo nghễ.

Cỗ Long Vương đang chờ cơ hội để chuồn nhưng nghe tiếng cười của Thượng Quan Kỳ đầy vẻ khinh mạn thì vừa thẹn vừa giận, lớn tiếng quát:

– Thằng lỏi con chưa ráo máu đầu này thật là hỗn xược ngu ngốc, biết gì mà cười?

Thượng Quan Kỳ thôi không cười nữa, nói:

– Cỗ Long Vương! Người nên biết rằng bản lãnh người chỉ đến thế thôi.

Cỗ Long Vương lạnh lùng nói:

– Bọn người theo cách “Xa luân chiến” để hòng thủ thắng, là hạng tầm thường.

Thượng Quan Kỳ cười nói:

– Liên cô nương đã thềm ra chiêu nào đâu. Dù người có gọi là “Xa luân đại chiến” gì đi nữa thì cũng chỉ có hai chúng ta mà thôi. Ha ha! Đối với hạng tội ác ngập đầu như người, ta tưởng cần phải hợp lực để trừ loài ác quỷ cho thiên hạ.

Cỗ Long Vương kinh hãi nghĩ thầm: “Tình thế trước mắt rất là bất lợi cho ta. Cánh tay trái bị thương, chưa rồi lúc nào vận khí điều dưỡng để khôi phục lại. Nếu cả ba người hợp lực lại đánh thì khó lòng thoát chết”.

Nguyên Cỗ Long Vương mọi khi đi đâu vẫn đem theo rất nhiều người hộ giá. Chỉ có lần này sợ dĩ y đi một mình vì trong khu vực sáu bảy dặm vuông, chỗ nào cũng có người Cùng gia Bang ngấm ngầm mai phục, y sợ bị đông người khó lòng qua khỏi tay mắt bọn Cùng Gia Bang.

Cỗ Long Vương lại rất sợ hãi Đường Toàn, y điều động cao thủ giữ ngoài sơn trang đến hơn hai mươi hôm, không dám mạo hiểm tiến vào. Y tưởng đem khinh công tuyệt thế, đơn thân độc mã vào trong Cùng Gia Bang để điều tra hư thực. Không ngờ giữa đường lại gặp bọn Thượng Quan Kỳ, giả tử chỉ gặp Thượng Quan Kỳ cùng Viên Hiếu thì đã không ra mặt khiêu chiến, ngờ đâu lại gặp cả Liên

Tuyết Kiều là người đã bị y phóng Phụ Cốt độc châm vào trong thân thể.

Cổn Long Vương tưởng rằng Liên Tuyết Kiều vẫn còn kinh sợ mình như trước, quyết không dám cùng mình động thủ, không ngờ y vừa ra lệnh gọi Liên Tuyết Kiều lại, thì Thượng Quan Kỳ và Viên Hiếu đã ra tay.

Tình thế ngày nay đã đảo ngược hẳn lại, Liên Tuyết Kiều chẳng những bị Thượng Quan Kỳ quát lên ngăn lại, mà hành động của nàng đã tỏ ra phản bội một cách rõ rệt. Mặt khác chiêu thức võ công của Thượng Quan Kỳ cùng viên Hiếu đã ngấm ngấm có những thế đả phá võ công của y.

Cổn Long Vương ngấm ngấm nhận xét tình hình, không dám tham chiến được nữa, bèn cười lạt nói:

– Dù cả ba người các người hợp lực lại, đã làm gì nổi ta.

Ngừng một lát y nói tiếp:

– Thôi! Bữa nay ta hãy tha mạng cho các người vì còn có chút việc gấp rút đang chờ ta.

Cổn Long Vương vừa nói vừa lạng người đi một cái đã xa ngoài mấy trượng.

Thượng Quan Kỳ buông tiếng cười rộ nói:

– Ha ha! Cổn Long Vương! Người sợ rồi phải không?

Cổn Long Vương không trả lời Thượng Quan Kỳ nhảy luôn hai bước nữa, người y đã ra xa hơn mấy chục trượng che khuất vào khúc quanh sườn núi, không trông thấy nữa.

Viên Hiếu giơ song quyền lên hỏi:

– Đại ca! Chúng ta đuổi theo y chứ?

Thượng Quan Kỳ lắc đầu nói:

– Không đuổi nữa! Ta bị y làm rung động nội phủ.

Người chàng lão đảo rồi ngồi phịch xuống đất.

Nguyên Thượng Quan Kỳ từ lúc tiếp hai chương của Cổn Long Vương, nội tạng đã bị chấn động. Nhưng chàng biết rằng nếu mình không cố chống giữ, để lộ cho Cổn Long Vương biết là mình đã bị nội thương thì y sẽ thi triển tuyệt kỹ để sát hại Viên Hiếu cùng Liên Tuyết Kiều nên chàng phải cố nhẫn nại làm bộ như mình không sao cả, miễn cưỡng vung quyền đánh ra để hăm dọa cho Cổn Long Vương phải rút lui.

Liên Tuyết Kiều từ từ bước lại, cúi xuống nâng Thượng Quan Kỳ lên thủ thi hỏi:

– Người bị thương khá nặng phải không?

Trong thâm tâm nàng đã in sâu hình ảnh chàng thiếu niên anh tuấn, lúc này chân tình bộc lộ hẳn ra, nàng không để ý còn có Viên Hiếu đứng bên.

Thượng Quan Kỳ cũng biết Liên Tuyết Kiều nặng tình với mình. Người nàng đã đẹp như hoa, tài trí lại chẳng ai bì kịp. Trong võ lâm thực khó lòng kiếm ra con người thứ hai toàn vẹn như nàng. Nhưng Đường Toàn lúc sinh thời đã định ninh dặn chàng phải cố gắng chịu đựng mối tình đau khổ dày vò, khiến cho Liên Tuyết Kiều phẫn khởi hùng tâm. Tuy nhiên, chàng cũng không tuyệt tình một cách thái quá để nàng sinh lòng chán nản. Lời nói của Đường tiên sinh nặng bằng ngàn cân đè chũm tâm hồn chàng.

Liên Tuyết Kiều thấy Thượng Quan Kỳ hồi lâu không đáp chỉ cho là chàng bị thương trầm trọng, tai mắt không minh mãi nữa bết giác thở dài nói:

– Cỗ Long Vương công lực thâm hậu, người cùng y đấu mấy chưởng, e rằng nội thương khá nặng đó, không thể ở lâu đây được, phải tìm nơi tĩnh mạch để ta điều trị thương thế cho.

Nói xong nàng đưa hai bàn tay ngọc ra nâng Thượng Quan Kỳ dậy.

Viên Hiếu đột nhiên rảo bước đến gần nói:

– Đại ca ơi! Để em ẵm đại ca đi!

Rồi gã đưa hai tay ra ẵm Thượng Quan Kỳ cất bước.

Liên Tuyết Kiều đi trước dẫn đường đến một hang núi kín đáo thì dừng lại.

Viên Hiếu đặt Thượng Quan Kỳ xuống, cười nói:

– Đại ca! Liên cô nương chữa thương giỏi lắm!

Gã nói câu này để tán tụng Liên Tuyết Kiều, còn muốn nói nữa nhưng không thốt nên lời, liền toét miệng cười rồi đứng im.

Liên Tuyết Kiều đảo mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói:

– Viên huynh đệ! Người ra ngoài cửa hang để coi chừng, bất luận là ai nhất luận cấm hết không cho vào, để ta yên tĩnh chữa thương cho đại ca người.

Viên Hiếu “Dạ” một tiếng rồi lật đật đi ngay.

Trong hang núi tĩnh mạch chỉ còn lại hai người là Liên Tuyết Kiều và Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thở phào một cái rồi nói:

– Thương thế tại hạ không nặng lắm, tại hạ tin rằng chỉ cần điều dưỡng một lúc là khỏi ngay, không dám nhọc lòng cô nương.

Liên Tuyết Kiều cười nhạt nói:

– Ta biết người thoái thác.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Không phải thế đâu, thật tình tại hạ chỉ bị Cỗ Long Vương làm rung động nội phủ thôi.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Trong chốn hang sâu vắng vẻ này, trong thâm tâm người còn có điều gì hãy nói hết với ta.

Thượng Quan Kỳ rùng mình nói:

– Tại hạ rất hy vọng cô nương lưu lại Cùng Gia Bang để cứu vãn kiếp vận cho võ lâm, mong rằng cô nương gắng sức hết lòng.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thế ta chẳng lưu lại là gì? Bây giờ không phải là lúc ngồi trong trường bàn việc binh cơ hay ở ngoài giáo trường điều binh khiển tướng, chúng ta bắt tất bàn đến việc lớn trong chốn giang hồ mà là việc riêng giữa chúng ta.

Thượng Quan Kỳ cảm thấy mối tình sôi động chứa chan nhưng ân hận rằng không thổ lộ ra được, chàng biết rằng chỉ một câu nói lỡ lời có thể lung lay đến đại cuộc, chàng đành ngấm ngấm nén nhịn sự đau khổ, hỏi lại:

– Cô nương muốn bàn việc gì đây?

Liên Tuyết Kiều dần từng tiếng:

– Việc riêng của chúng ta.

Thượng Quan Kỳ ngẩng mặt trông trời chậm rãi nói:

– Hiện chúng ta được thế này là hay lắm rồi còn gì? Cô nương giữ địa vị trọng yếu trong tay cầm đủ kim bài lệnh phù Cùng gia Bang, chỉ dưới quyền một người mà trên hàng muôn người...

Liên Tuyết Kiều tức quá gất lên:

– Ta có nói chuyện đó đâu? Ta chỉ hỏi người đối với ta ra sao mà thôi...

Nàng khẽ thở dài nói tiếp:

– Người đã cứu mạng ta, đã bồng hấn người ta lên, đó là ân ái hay là tiền oan nghiệp chướng? Bây giờ người tính sao đây?

Thượng Quan Kỳ đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều thấy vẻ mặt hồng hào xinh tươi của nàng có bao phủ một lớp sương mỏng. Nàng nói mấy câu vừa rồi phải dùng khí lực rất nhiều với vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Sự tình tựa hồ đã đến chỗ quyết liệt. Bất giác trong lòng chàng rất đổi bồn chồn. May chàng là người lanh trí thờ dài thườn thượt, hỏi lại:

– Cô nương định đối đáp với Viên đệ ra sao?

Liên Tuyết Kiều không ngờ Thượng Quan Kỳ đem vấn đề này ra hỏi ngược lại, nàng thộn mặt ra nói:

– Y đối với ta rất tốt, tình thâm ý trọng vô cùng. Nhưng ta không thể coi y là người chồng mà kết đôi với y được

Ngừng một lát, Liên Tuyết Kiều lại nói tiếp:

– Nửa năm nay Viên Hiếu ở với ta một lòng kính ái nhưng tuyệt chưa có sự

đụng chạm giữa đôi bên.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chẳng lẽ cô nương còn chưa hiểu ý đối với cô nương tình mặn nghĩa nồng là thế nào?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta hiểu rồi nhưng làm sao được? Người muốn ép uống ta kết duyên với y chẳng?

Thượng Quan Kỳ đưa tay lên vò đầu, chàng cảm thấy khó trả lời, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Dù sao ít ra ta cũng nên thương hại y.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Việc này sớm muộn gì cũng cho y hay, nếu còn kéo dài thời gian vô ích thì thà rằng báo cho y biết sớm còn hay hơn.

Thượng Quan Kỳ ngần ngừ nói:

– Cô nương để tại hạ nghĩ lại xem sao đã.

Chàng cúi đầu ngẫm nghĩ không nói gì, nhưng trong lòng chàng rất đổi xao xuyến. Chàng nghĩ lại lời di ngôn của Đường Toàn, lại nhớ đến bộ mặt chất phác của Viên Hiếu, rồi dần dần chàng cũng nén được mối tình rung động cõi lòng.

Thượng Quan Kỳ khôi phục lại vẻ trấn tĩnh quay đầu nhìn lại thấy Liên Tuyết Kiều cúi mặt xuống, tựa hồ như nàng đang nghĩ lung lăm.

Thốt nhiên một tiếng hú vọng lại, Viên Hiếu đang chạy nhanh về, chớp mắt đã đến bên hai người nói:

– Đại ca! Liên cô nương! Có người đến.

Liên Tuyết Kiều đứng đối diện với gã Viên Hiếu chất phác, nàng cùng Thượng Quan Kỳ đều nảy ra một cảm giác sững sờ, Liên Tuyết Kiều từ từ nhìn ra phía khác hỏi:

– Ai đến đây?

Viên Hiếu đáp:

– Tôi không biết. Người đó không phải là Cổn Long Vương mà cũng không giống người Cùng gia Bang.

Thượng Quan Kỳ đứng thẳng người lên nói:

– Nếu vậy thì lạ quá! Chúng ta phải ra xem sao.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thương thế người đã khỏi chưa?

Tuy đang lâm vào hoàn cảnh bất an ninh, mà nàng vẫn nhớ đến thương thế

Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Được nghĩ một lúc tại hạ đã thấy đỡ nhiều. Chúng ta hãy xem ai đến đã rồi sẽ liệu.

Chàng đứng dậy, vẫy tay hỏi Viên Hiếu:

– Người đó ở chỗ nào?

Viên Hiếu đáp:

– Ở khe núi bên kia.

Rồi gã đi trước dẫn đường.

Ba người trèo lên một chỗ sườn núi cao, cúi đầu nhìn xuống quả thấy một người mặc áo hồng bào ở khe núi đang đi nhấp nhô, vì còn cách xa quá nên chỉ thấp thoáng thấy bóng người, chứ chưa nhìn rõ được là một nhân vật thế nào.

Bỗng nghe Viên Hiếu kêu lên:

– Dường như là một nhà sư.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Nhà sư à? Gần đây không có chùa chiền, nhà sư đến khu này làm gì?

Viên Hiếu đáp:

– Đúng là nhà sư rồi, em trông rõ lắm.

Nguyên Viên Hiếu được trời phú cho cặp mắt rất tinh, Thượng Quan Kỳ cùng Liên Tuyết Kiều nhỡn lực còn kém gã xa.

Liên Tuyết Kiều thở phào một cái nói:

– Nơi đây hang thâm rừng sâu, ít có vết chân người, bờ suối rêu mọc đầy khe, người tầm thường thì khó lòng đi được...

Thượng Quan Kỳ nói:

– Đúng thế, người đến đây chắc là tay bản lĩnh không vừa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Theo chỗ ta biết thì Cổn Long Vương có một người bạn võ công ghê gớm lắm, thuộc phe Mật Tông xứ Tây Tạng.

Ngừng một lát nàng lại nói:

– Nhưng cũng có thể là một nhà sư phái Thiếu Lâm đến đây để giúp ta.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Hai vị cao tăng chùa Thiếu Lâm có thâm giao với Âu Dương bang chúa, đều có địa vị quan trọng tại chùa Thiếu Lâm. Một vị là Thiết Mộc Đại sư còn lưu lại Cùng Gia Bang. Một vị nữa là Phàm Mộc thì đã trở về chùa Thiếu Lâm. Hồi

Đường đại ca còn, hai vị đại sư này bàn đến thân thế Cổn Long Vương, biết y xuất thân từ chùa Thiếu Lâm. Các vị hòa thượng đó đang đi tróc nã tên đồ đệ phản nghịch (tức Cổn Long Vương).

Liên Tuyết Kiều nói:

– Bất luận người này là ai, chưa rõ họ là bạn hay thù, chúng ta phải đề phòng mới được.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Có cần báo cáo với Bang Chúa không?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Ta chắc trong hang sâu thẳm này, Cùng Gia Bang đều có bố trí mai phục.

Bỗng thấy Viên Hiếu hô lên:

– Có người!

Liên Tuyết Kiều, Thượng Quan Kỳ đều chú ý nhìn ra, quả thấy hai người chạy nhanh như chim bay đến sườn núi, họ bám vào vách đá từ dưới vực thẳm trèo rất mau.

Liên Tuyết Kiều tủm tủm cười nói:

– Bọn mai phục bên ta đã phát động rồi. Nếu người đến đây quả là nhà sư Tây Tạng bạn với Cổn Long Vương dẫn những tay cao thủ Mật Tông đến thì bọn người mai phục bên ta quyết không địch lại họ. Nếu họ là nhà sư chùa Thiếu Lâm, thì ta e rằng có thể xảy ra sự hiểu lầm. Chúng ta phải xuống xem sao?

Viên Hiếu quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều rồi hỏi:

– Xuống ư?

Liên Tuyết Kiều gật đầu nói:

– Người xuống đi, nhưng không được động thủ, phải chờ lệnh ta.

Nàng nói câu này lam lấy địa vị chức văn thừa Cùng Gia Bang để sai khiến Viên Hiếu. Nhưng nàng buột miệng ra rồi mới nhớ rằng gã không phải là người Cùng Gia Bang.

Bỗng nghe Viên Hiếu thở dài nói:

– Cô nương nói gì mà kỳ cục vậy? Trước nay có bao giờ tôi không nghe lời cô nương đâu.

Liên Tuyết Kiều ngẩn người ra, không biết làm thế nào để an ủi gã, liền tủm tủm cười nói:

– Phải rồi, trước nay người vẫn nghe lời ta.

Viên Hiếu tựa hồ rất hoan hỉ, gã vươn tay bám vào cành cây rồi truyền dẫn xuống đáy vực sâu hàng ngàn trượng một cách mau lẹ

Thượng Quan Kỳ trông gã thất thanh la lên:

– Viên đệ phải cẩn thận.

Bỗng thấy Viên Hiếu hai chân móc vào cành cây để lộn đầu xuống, lộn đi mấy vòng bám lấy một cành thông rồi cứ nhào lộn từ từ xuống tới đáy vực.

Thượng Quan Kỳ nhăn nhó cười nói:

– Trời phú cho Viên đệ cách leo trèo rất tài tình, chúng ta không theo kịp y được.

Chàng đưa tay vịn vào sườn núi cho trượt xuống dần dần.

Liên Tuyết Kiều tấm thân mềm mại như cành liễu thướt tha cũng băng mình nhảy theo sau Thượng Quan Kỳ.

Hai người xuống đến đáy vực thì Viên Hiếu đã chờ ở đó lâu rồi. Lúc ấy người mặc áo đỏ cũng đi gần đến nơi chỉ còn cách chừng mười trượng. Quả nhiên là một nhà sư mặc áo cà sa đỏ.

Viên Hiếu quay lại ngó Liên Tuyết Kiều rồi băng mình nhảy tới quát lên:

– Đứng lại!

Thượng Quan Kỳ chưa rõ người mới đến là thù hay bạn, sợ gã lỗ mãng đánh người bị thương, liền chạy theo sát gã.

Nhà sư áo đỏ để một tay trước ngực, nhìn Viên Hiếu nghiêng mình thi lễ hỏi:

– Phải chăng thí chủ là người Cùng Gia Bang?

Viên Hiếu nói:

– Tốt lắm! Tôi quên chưa hỏi đại sư...

Rồi gã không biết nói thế nào liền đứng lại.

Thượng Quan Kỳ chấp tay hỏi:

– Có phải đại sư ở Tây Tạng đến đây không?

Nhà sư áo đỏ tùm tùm cười đáp:

– Bần tăng ở núi Tung Sơn chùa Thiếu Lâm đến đây.

Thượng Quan Kỳ nói:

– Chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn được anh em đồng đạo trong võ lâm tôn sùng như núi Thái Sơn như sao Bắc Đẩu, tại hạ đành chịu lỗi thất kính.

Nhà sư áo đỏ nghiêng mình nói:

– A Di Đà Phật! Bần tăng không dám!

Ngừng một lát, nhà sư lại nói tiếp:

– Phải chăng thí chủ là một bậc cao nhân Cùng Gia Bang?

Thượng Quan Kỳ nghe giọng lưỡi người này biết ngay là một nhân vật

thường bồn tẩu giang hồ, chàng tũm tũm cười nói:

– Đúng rồi! Tại hạ chưa hiểu đại sư muốn kiếm ai?

Nhà sư áo đỏ đáp:

– Bần tăng là Tích Mộc xin ra mắt Âu Dương Bang Chúa.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Đại sư chắc giữ một địa vị cao cả ở quý tự?

Tích Mộc đáp:

– Bần tăng vâng lệnh trưởng môn phương trượng đến đây.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Phải chăng có một mình đại sư đến đây?

Tích Mộc đại sư đáp:

– Bọn bần tăng bốn người, thấy thí chủ ra đón, sợ có sự hiểu lầm, nên một mình bần tăng đến có lời nói trước.

Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Tại hạ muốn gặp các vị kia nữa có được không?

Tích Mộc đáp:

– Dĩ nhiên là được.

Nói xong quay ngẩng mặt tuyên phạt hiệu vang lên một hồi.

Bỗng thấy phía sau thung lũng cách đó chừng mấy chục trượng có ba nhà sư áo đỏ từ từ đi tới.

Liên Tuyết Kiều từ lúc xuống đáy vực, chưa nói một câu nào. Nàng giữ vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh lùng để quan sát.

Ba nhà sư kia đi tới sau Tích Mộc đại sư đều dừng bước lại.

Tích Mộc đại sư trở ba nhà sư mới đến, giới thiệu:

– Đây là ba vị sư đệ của bần tăng pháp hiệu là Nhân Mộc, Tư Mộc, Pháp Mộc.

Thượng Quan Kỳ chấp tay nói:

– Tại hạ là Thượng Quan Kỳ xin ra mắt các vị đại sư.

Liên Tuyết Kiều nhìn bốn nhà sư một lượt rồi ngó xung quanh không thấy bọn người mai phục bên Củng Gia Bang đâu, trong lòng rất lấy làm kỳ, liền hỏi Viên Hiếu:

– Người có nhìn thấy ai không?

Viên Hiếu ngó quang bốn phía một lượt rồi đáp:

– Không thấy ai cả.

Bồng thấy Tích Mộc đại sư lại nói:

– Bọn bần tăng vâng mệnh đến đây có việc gấp cần được báo kiến Âu Dương Bang Chúa, mong rằng thí chủ thông báo ngay cho.

Thượng Quan Kỳ nghĩ thầm: “Hiện giờ không biết Âu dương Bang Chúa ở đâu? Cách liên lạc thế nào mình cũng chưa hay, thì làm sao mà thông báo được?”

Chàng lấy làm khó nghĩ, quay lại nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Vị này là Văn Thừa bản bang, trừ Bang Chúa ra quyền vị Văn thừa rất quan trọng, trông coi hết mọi việc, các vị có việc gì cứ nói với Văn Thừa đây cũng thế.

Tích Mộc đại sư đưa mắt nhìn Liên Tuyết Kiều nói:

– Bần tăng cam chịu lỗi thất kính.

Liên Tuyết Kiều xua tay nói:

– Không dám! đại sư có điều chi dạy bảo?

Tích Mộc đại sư nói:

– Tệ môn phương trượng có phong thư để trình Âu Dương Bang Chúa.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Xin đại sư cho biết đây là việc công hay việc tư?

Tích Mộc đại sư nói:

– Bần tăng cũng không rõ. Như vậy cần được trao tay cho Âu Dương Bang chúa.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Các vị nhất định muốn yết kiến bang chúa tệ bang phải không?

Tích Mộc nói:

– Lệ luật chùa Thiếu Lâm rất nghiêm ngặt. Mệnh lệnh của phương trượng đưa ra bọn đệ tử không được cãi vả, xin nữ thí chủ lượng cho.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu vậy phiền bốn vị chờ đây một chút.

Tích Mộc là một vị tu dưỡng lâu ngày, tính tình nhẫn nại đã quen, nhưng Từ Mộc, Pháp Mộc tỏ vẻ nóng ruột không chờ đợi được, liền niệm phật hiệu rồi nói:

– Bần tăng từ ngàn dặm tới đây mà quý bang đối xử như thế há chẳng thiếu lễ võ lâm ư?

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Hiện Cổn Long Vương thống lãnh những tay cao thủ đến đây áp bức, hai bên có thể xảy ra cuộc chiến tranh bất cứ lúc nào, khu này đường đi khuất khúc, nhiều chỗ khó khăn, không dám phiền các vị cao tăng phải vất vả, tại hạ xin phải

người đi mời tộ Bang Chúa đến đây ra mắt các vị trước khi Bang Chúa tới nơi, có tại hạ ở đây bồi tiếp.

Nói xong nàng quay lại ngó Thượng Quan Kỳ nói:

– Người báo đệ tử Cùng Gia Bang đem tín hiệu này mời Bang Chúa tới đây.

Thượng Quan Kỳ đứng lên cung kính nghiêng mình thi lễ rồi trở gót đi ngay, trong lòng nóng nảy lắm bầm một mình:

– Bọn người mai phục bên Cùng Gia Bang không biết hiện giờ ở đâu? Mình biết làm thế nào để đưa tin cho họ?

Đi được mười trượng thì đến trước một phiến đá lớn, chàng nghĩ thầm: “Nếu mình không thể thông báo cho bọn đệ tử mai phục nơi đây thì biết trả lời nàng thế nào? Âu là mình hãy ẩn vào đây để tránh tai mắt bốn nhà sư”.

Nghĩ vậy, chàng liền nấp vào sau phiến đá lớn.

Thượng Quan Kỳ vừa ngồi yên chỗ, bỗng thấy ánh kiếm lóe lên trong đám cỏ rậm đột nhiên có hai người đứng phất dậy, chính là Tả Hữu Nhị Đồng.

o O o